

Viure en la permanent incertesa política

ANTONI TRAVERIA, periodista i director de Casa Amèrica Catalunya

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 28 de octubre del 2010

L'Argentina sembla condemnada a viure sempre a un pas del precipici, en la incertesa política i institucional permanent davant destins que semblen poc menys que tràgics. La mort sobtada de Néstor Kirchner, amb tan sols 60 anys, desencadena una infinitat d'incògnites difícils d'aclarir de manera immediata. Perquè més enllà del que un pugui opinar sobre la seva trajectòria, les seves idees i les formes de fer política, Néstor Kirchner era l'únic capaç de disciplinar tants i tants cacics que conspiren a cada moment des de les entranyes d'aquell moviment peronista condemnat per sempre més a viure actualitzant els seus símbols morts en la seva ja llarga història convulsa.

Sento ara, i mai abans, paraules d'elogi hipòcrita d'enemics acèrrims que fins ahir mateix el dilapidaven per qualsevol mitjà en qualsevol lloc, amb raó o sense. Em consta que en privat deuen estar de festa, com ho van estar amb la desaparició recent d'un altre expresident a qui també van mortificar, però davant el qual van rendir tribut impúdic sense immutar-se gens ni mica, davant al taüt que contenia les seves restes. Raúl Alfonsín i Néstor Kirchner tenien en comú, segurament només això, l'excés apassionat de l'entrega desmesurada per l'accionar polític. Aquesta intensitat combatent ha aconseguit derrotar el peronista, encara quan havien estat alguns els que l'havien advertit del seu deficient ritme vital descompassat, per a un cor tan debilitat.

Intuïció felina

Ningú donava un peso per ell quan el 2003 va decidir donar la batalla cap a la presidència enfrontant-se als dinosaures peronistes. Vaig tenir oportunitat de conèixer-lo de prop en aquella duríssima campanya i intuir que darrere d'una aparent fragilitat política pels seus orígens com a governador en l'allunyada província de Santa Cruz, es podia trobar un estrateg que semblava tenir aquella intuïció felina que ha demostrat en tots aquests anys. Néstor Kirchner arribava a la presidència llavors després de la bruta argúcia de Carlos Ménem renunciant a competir sol tres dies abans de la votació definitiva en segona volta.

L'herència econòmica que rebia era terrible. Inestabilitat unida a crispació social als carrers després del lema corejat per tot arreu -«que se'n vagin tots»-, descriptiu del desgast generat per la profunda crisi del 2001, amb Fernando De la Rúa fugint en helicòpter i amb morts per la repressió policial. Néstor Kirchner va aconseguir en poc temps redreçar el rumb de l'economia quan ningú creia en ell. Hi insisteixo, ningú. Amb un cert ordre, amb pragmatisme i rigor econòmic, va aconseguir la sempre anhelada estabilitat que algunes generacions d'argentins desitjaven.

Aposta per la justícia

En l'aspecte social, la seva decidida aposta per la justícia i la veritat contra els genocides de l'última dictadura militar es va convertir en l'eix aglutinador d'un vast moviment de suport popular que el va acompanyar fidelment en la seva voluntat d'aconseguir derogar les lleis d'impunitat que Carlos Ménem va decretar el 1990. Avui hi ha judicis a tot el país, condemnes fermes a militars i civils implicats en aquell horror i en molts

països del món l'Argentina és el model a seguir en el càstig als que vulneren els més elementals drets humans.

Néstor Kirchner, ningú en pot dubtar, arriba, des del mateix instant de conèixer-se la seva mort, a aquella categoria simbòlica d'immortalitat peronista de la qual parlaran generacions d'argentins que encara han de néixer. La mort sobtada de Néstor Kirchner desencadena una vegada més incerteses en el sempre complex i inintel·ligible moviment peronista, just a un any d'una nova elecció presidencial. I una de les incerteses a aclarir és conèixer què pensa fer ara la seva inseparable dona i presidenta Cristina Fernández davant d'una possible candidatura a la reelecció. Aquest és un desafiament gegant que falta veure si està disposada a assumir ara en solitari.